No. 2274 Zaterdag 6 Augustus 1927. 44ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50; voor elken regel meer 10 cts.

De wereld op den kop.

Het heeft er alles van.

Zelden zal de wereld wel een tijd gekend hebben, waarin veel zoo averechts liep, als thans.

De heiligste begrippen van eer, fatsoen en moraliteit, die sinds eeuwen gegolden hebben als de eenig ware en waardevolle, worden gewoonweg ondersté boven gezet. Met een enkele handbeweging wordt als verouderd en waardeloos op zij gezet, wat eeuwenlang als het heiligst bezit der menschheid werd beschouwd, en inderdaad ook was.

En dat de menschheid er wèl bij vaart, geen die 't onrustig jachten van den modernen mensch gadeslaat, — jachten naar bezit en naar genot, — zal 't durven beweren.

Toen er enkele weken geleden in een deel van Europa een zonsverduistering te aanschouwen viel, liepen duizenden en nogmaals duizenden uit om dit natuurphenomeen te zien.

Och, gun ze de pret, 't komt zoo zelden voor.

Zoo ging 't eertijds ook bij een geestelijke zon-eclips.

Als een of ander schandaal, hetzij in 't maatschappelijk of familieleven, z'n schaduw wierp op de zon der publieke zedelijkheid en eerbaarheid en fatsoen, direct was de publieke opinie erbij om 't te veroordeelen en te brandmerken. Luide sprak het publiek geweten er zijn veroordeeling over uit, de menschheid, die volgens 't woord van Tertulliaan, „van nature christen is" gevoelde zich erdoor gecompromitteerd.

Te levendig nog sprak het gevoel van zedelijkheid en eer,

Tegenwoordig zijn de geestelijke zon-eclipsen niet weg van den hemel van ons geestelijk bestaan; zoo talrijk zijn zij in het hedendaagsch maatschappelijk leven, dat men ze nauwlijks meer opmerkt of z'n aandacht waardig keurt.

't Is de wereld op den kop.

De wereld gaat op in het jachten naar genot, alsof dat 't eenig waardevolle is, — het eenige wat het leven nog waard maakt om geleefd te worden. Maar bij dat ópgaan in weelde en genot, gaat het werkelijk leven, dat is het hoogere in den mensch, ten onder.

Hoevelen, wier leven absoluut leeg, en waardeloos en doelloos is. 't Begrip van een hooger leven zijn ze volkomen kwijt geraakt.

Wèl zelden zal men in de wereldgeschiedenis een tijd aantreffen, die zich zoo karakterizeert door een zoo hoog mogelijk opgevoerde zucht naar genot, naast een zoo groot mogelijke geestelijke leegheid, als die van thans.

Men heeft zelfs 't oog voor geestelijke schoonheid en geestelijke heldenmoed verloren.

Boks- en andere kampioenen worden als de helden der natie verheerlijkt.

't Is of de grootheid en glorie van een volk er mee staat of valt.

Honderdduizenden verdringen zich om den „grooten" man te zien. En de wereld-pers staat er vol van, alsof er niets beters en edelers aan 't publiek viel voor te zetten.

En als een natie met leeuwenmoed, met echt-christelijk heroisme, strijdt voor zijn heiligste rechten en vrijheden, en in dien strijd zijn bloed vergiet, dan wordt dat door de wereldpers ternauwernood 't vermelden waard geacht.

„'t Is om te knarsetanden" schreef een kroniekschrijver. Ja:

't Is om te knarsetanden als men eenerzijds leest, hoe onze geloofsgenooten in Mexico worden gemarteld, alsof Nero daar regeerde, en men anderzijds moet constateeren de onverschilligheid der wereldpers ten aanzien van die gruwelen. Als Lindbergh — ik gun den dapperen jongeman alle goeds — te New-York wordt gehuldigd, seint men zelfs, hoeveel kubieke Meters papier te zijner eer tot confetti werden verwerkt, maar als in Mexico een jongeman gekruisigd wordt en gefusilleerd, moet men dit uit particuliere correspondenties vernemen. Nu is 't waar, dat Calles — evenals de Russische vrijheidshelden — geen vrije berichtgeving toestaat, maar ook is waar, dat b.v„ Het Volk" en geen gering deel van de wereld-grootpers er niet toe kan komen, de Mexikaansche schandaden ronduit als gruwelen te kenmerken. Het brave blad maakt er „gruwelen" van, tusschen aanhalingsteekens, alsof het zijn goedgeloovigen lezer zeggen wil: „nu ja, er is wel wat aan de hand, maar zoo erg is het ook niet." 't Zijn dan ook slechts Katholieken, die ginds bij tientallen den marteldood sterven en bij honderdtallen tot den bedelstaf worden gebracht. O, als het eens bezitters van goudmijnen en oliebronnen waren, wien zulk een lot overkomt, ge zoudt de telegraafagentschappen aan 't werk zien; maar die Roomschen! Dat is een interne aangelegenheid van Mexico, weet u, en daar moeten we ó, zoo voorzichtig mee zijn vanwege de internationale verwikkelingen. Bovendien: waarom onderwerpen zich die lieden niet aan de wetten van den braven Calles; dan zal hun geen haar op 't hoofd gekrenkt worden. Maar wat voor wetten zijn dat, die een priester verbieden een huwelijk in te zegenen, op straffe van met bruidspaar en getuigen te worden gefusileerd! Wat voor kwaads, wat voor staatsgevaarlijks kan er toch steken in een katholieke huwelijksplechtigheid? Desniettemin wil de tyran Calles zoo iets niet hebben. Om nu de katholieken voor zulke bloedige bruiloften te vrijwaren, heeft de Paus voor Mexico tijdelijk de huwelijkswetgeving zoodanig verzacht, dat Roomsche echtparen kunnen huwen zonder tusschenkomst van een geestelijke. Zij nemen elkander, geknield voor een altaar, tot man en vrouw en hebben daarmede tot tijd en wijle aan hun verplichting voldaan. Tot tijd en wijle, want natuurlijk zal de Kerkvervolging wel eens ophouden — strenge en daarbij onrechtvaardige meesters regeeren niet lang — en met luister zullen dan de aldus gehuwden de kerken worden binnengehaald. Welk een vreugde zal dat zijn. En wat 'n verademing zal dan over Mexico opgaan. Moge die tijd spoedig aanbreken!"

In vlammende woorden wordt de hedendaagsche genotzucht en een van de uitingen ervan: het alcoholmisbruik, geteekend in het herderlijk schrijven, uitgevaardigd door de Duitsche Opperherders, in bisschopsconferentie te Fulda vereenigd.

„Hoe meer aan den eenen kant de nood stijgt en millioenen tot armoe en ellende brengt, des te meer neemt aan den anderen kant het aantal gelegenheden tot vermaak toe, waaraan dagelijks enorme sommen verkwist worde.

De heerscher in dezen genotsroes is de alcohol. Duizenden geven zich willoos aan hem over. Volksfeesten, vereeniginsbijeenkomsten, familiefeesten, ja zelfs de gewone Zondagsvermaken staan onder zijn invloed en eindigen in ernstige buitensporigheden.

Tallooze mannen en jongelieden, ja zelfs vrouwen en meisjes, geven zich buiten feestelijke gelegenheden niet zelden in stilte over aan het onmatig genot van geestrijke dranken en laten dit tot een verderfelijke gewoonte worden.

Uit alle deelen van ons vaderland en uit alle lagen van ons volk vermeerderen de klachten over het toenemend alcoholmisbruik.

In den laatsten tijd zijn er statistische gegevens over de verspreiding van het alcoholisme gepubliceerd, die afschrikwekkend werken, vooral daar vanzelf zich de gedachte opdringt aan de massa-ellende, die de alcoholvloed dagelijks veroorzaakt.

Op deze massa-ellende wijzen verder de rapporten der welvaarts-, gezondheids- en jeugdinstellingen en strafinrichtingen, hulpbureaux voor drankzuchtigen en sanatoria voor drinkers.

Er worden 4½ milliard mark per jaar voor alcoholistische dranken uitgegeven en bovendien meer dan 2 millard mark voor ziekeninrichtingen en tuchthuizen, om er de slachtoffers van den alcohol in onder te brengen.

Deze som van 6½ milliard mark bewijst meer dan lange uiteenzettingen, hoe weelderig de giftplant van alcoholisme tiert."

Tot zoover de Duitsche Bisschoppen.

Millioenen krimpen er weg in den strijd om het bestaan, door gebrek en werkloosheid. De statistiek wijst uit dat er in Duitschland 5.8 percent, in Oostenrijk 6.3. in Canada 8.5, in Nederland 10.1, in Zweden 11.9 percent werkloozen zijn, terwijl in Engeland het aantal werkloozen, dat zelfs in de statistiek niet geheel schijnt te kunnen worden weergegeven, verschillende millioenen bedraagt.

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Om 8.05 van den zesden Juli-avond vertrokken speciale booten van Punda en Bati-panjabaai naar Negropont. tjokvol invité's, om in de Isla-societeit „Asiento" van de Oost-Indische film *te gaan genieten*.

Ik onder streep, te gaan genieten, want als de C. P. I. M. inviteert, dan weet je zeker, dat de zaak tiptop in orde is, dan geniet je, of je wilt of niet, dan voelt ge je op je gemak, heelemaal thuis, wat 'm voornamelijk zit in de aangeborene, niet aan te leeren gave van recipieeren.

Was punctueel 8.02 aan boord, volgens invitatie, in smetloos pas gestreken *wit*, schoon snit 'n eeuw of zeven ten achter was.

Precies vijf minuten over acht kwam er beweging in de langszij puffende steamlaunch, met trossen vastgeplakt aan onze tot ferry gemetamorphoseerde lichter, en we gleden tiktakkend door 't kabbelend havenwater.

Zat kalm op gecanvast bankje, naast twee druk converseerende dames op leeftijd, peinzend te staren in de ons overhuivende omhullende pikzwarte duisternis.

Mijn noodkreet, reeds jaren geleden geslaakt, om meer licht, om 'n zee van licht op onze beide oevers, als een der eerste eischen van 'n wereldhaven in wording, bleek, helaas, niet ingeslagen te zijn.

Ons eenig natuurlijk waterweggetje naar zee, is nà zonsondergang, nog steeds heelemaal kopje onder gedompeld, in 'n reusachtig fluidum van roetzwarten Oost-Indischen stempelinkt.

Hoop, dat Ir. Meyer, de nieuwe Directeur van ons electrisch bedrijf, daartoe nu eens de stoot geven zal, bedoel lichtgaten zal boren in darkest St. Annabaai.

Heelemaal buiten z'n competentie? moet uitgaan van 't bestuur, zegt U?

Wist ik niet, vind 't best, als ze maar opschieten! Maar geen ellenlang gezeur van „gezien" en „overwogen", asjeblief, handen uit de mouw, do it now, Willemstad heeft reeds al te lang aan z'n waterkant Buikslootje gespeeld.

Club „Asiento" is slechts eenige stappen gaans van den Isla-steiger, waaraan we dra gemeerd lagen.

Werd op warande-trap verwelkomd door Ir. Driebergen onder 'n: Kijk, dat vind ik aardig, dat je gekomen ben, en zoek nu maar gauw 'n goed plaatsje, want 't zal wel volloopen.

En de stijlische frissche hel verlichte zaal, waaraan 't riet-serre-ameublement 'n opvallend hollandsch cachet gaf, liep vol met 'n vaartje.

Kortgerokte-en-gemouwde dames in alle kleuren van de regenboog-creaties, heeleboel heeren in 't wit, kleineboel heeren in 't zwart; wit costume van die zwartelingen wapperde hoogstwaarschijnlijk nog aan 't drooglijntje van den Willemstadschen chineeschen waschbaas.

Naast 't wit gespannen doek, twee hollandsche vlaggen en twee geel geverfde drums met C. P. I. M., sprekende emblemen van 't reusachtig oliebedrijf.

In linkerachterhoek der zaal 'n wel voorzien buffet, er achter de parate kastelein, er om heen 'n zwerm kellners, nu eens zonder 't eeuwige potloodje met bloc-note.

Op diverse tafeltjes bekers met sigaren en sigaretten, m. l. w. w. j. n. m., welke raadselachtige letters elk rechtgeaard hollander pardoes 'n bekenden hoogstaanden litterairen vragenden volzin, voor den geest toovert, is 't niet zoo?

Vóór open warande-ramen in ronde rijen 't orkest, 't élite-corps van Isla-employés, onder artistieke leiding van Ir. Driebergen.

Tik, tik! Een, twee, drie! 't „Wilhelmus van Nassauwen" weerklonk in statig rhytmisch-harmonische klanken.

Geheel de zaal stond.

De gouverneur a. i. Schotborgh, in 't wit, met z'n adjudant, in 't wit, begeleid door Directeur Ansingh in 't wit, trad binnen.

Hoofsch genijg en gebuig.

En plots pikdonkerte 't Victrola of Brunswick Panatrope zette in malsche orgeltonen 'n Andante of Fuga in.

Nu zullen we 't hebben, lispelde m'n buur, en jawel 'n symbolieke reuze-*schelp* verscheen op 't witte doek, vervaagde, en wereldkaart ontplooide zich vol donkere stippen en plekken, allemaal stations, raffinaderijen, factories, nederzettingen, boorterreinen van dit zich meer en meer ontplooiend machtig petroleum-bedrijf.

Scherp, eh, hoorde ik naast me.

Was zoo evident, dat ik er niet op reageerde.

Toen kregen we een lesje in de petroleum-wording.

Geen uil zijnde, kon ik bezwaarlijk notitites maken; ziehier, wat er mij van bijgebleven is:

Petroleum wordt gevonden in gesteenten van verschillende geologische formaties, waarin ze in fijne druppels verspreid is, verzamelt zich in holten in den grond, en staat daar onder sterke drukking van bijgemengd samengeperst aardgas, zoodat bij aanboring spuitende bronnen ontstaan.

Als ik hier nu nog bijvoeg, dat pe- petroleum waarschijnlijk — want er zijn nog andere sententies — 'n distillatie-product is van 't vet van zeedieren, of van de was van was-wormende algen, dan ben ik zoo wat uitgepraat.

Ben ik er hier en daar ietwat naast, correctie, please, in e.v. Amigoe door een of andere Isla'sche petroleumspecialiteit, zal er den inzender ten hoogste dankbaar voor zijn.

Hè, hoe mooi! Esta bonita!!

Oost-Indisch oer-woud!

En 't was schitterend mooi, deed me denken aan de woeste vegetatie van den Eustatiaanschen Quill, waarin ik ontelbare malen ben afgedaald, glijdend langs elastische saucisse-de-Boulogne'achtige lianen, met jachtgeweer bengelend over papnatten schouder, terwijl mijn drie boys als gemzen omlaag cabrioolden, en m'n drie honden zich op de Quillrand heesch blaften, met den staart tusschen de pooten.

Zoo'n oerwoud overweldigt je door zijn grootscheid, imponeert je door 't forsch-massale, maakt je door z'n ongebonden woestheid huiverig, pensief, stil.

Wel luide verkondigt de jungle Gods majestueuze-scheppende kracht!

De twee pootige-boomvellers met café-au-lait-velletjes, die plots uit 't wirwarrige onderbosch te voorschijn kwamen, waren eenig.

Er zat pep in hun bijlgezwaai!

Je hoorde de vinnige slagen, je hoorde 'm 'kraken, zag 'm sidderen, zwaaien, bom, daar lag ie, de trotsche woudreus, en grinnekend wijsvingerden zich de hakmannetjes 't zweet van verhitte beparelde wenkbrauwboog.

Je krijgt op zoo'n film aanschouwelijk 'n kijk op 't pionierswerk, dat aan zoo'n nieuwe petroleum-neerzetting vastzit.

Eerst mijn-ingenieurs er op uit, met scientifieken neus op zoek naar petroleumbronnen.

Eureka! All right, koop maar, of vraag concessie aan.

Nu 't maagdelijk bosch ontboscht, 't terrein afgebakend, schoongemaakt, gedraineerd, wegen aangelegd, materiaal aangevoerd voor boortorens en pompen en machines, fabrieken, en loodsen en huizen, en dan vol entrain met honderden intellectueelen en niet-intellectueelen aan het werk, want de wereldmarkt snakt naar olie, en hoe meer olie er geëxpedieerd wordt, des te hooger zullen de aandeelen der maatschappij stijgen.

En toen verscheen er een getulbande Maleier op 't doek, met z'n aap aan 'n lang touw, en m'n hart ging open, dacht weer aan Jim en Coecoe, m'n twee darling-monkeys, die nu in den apenhemel in de pinda- en pisangvelden aan 't sabyrieten zijn.

Je moet eigenlijk, zooals ik, jaren met apen hebben omgegaan, om die eenig meesterlijke opname te kunnen apprecieeren.

Je hoorde duidelijk — ik tenminste — 't trompetterig protesteerend staccato-gebrul, om 'm toch los te laten, om die gladde stam eventjes te nemen en met cocosnoten te gaan smijten. Totdat eindelijk die onverstoorbare Maleische typeling 't touwtje vierde, en 't welgedaan Darwin-voorvadertje als 'n wervelwind den boom inpooterde, en van heb ik jou daar er op los beet, en cocos- nà cocosnoot deed neerploffen in 't pas gesneden alang-alang.

En toen?

Toen niks, want toen pinkte een of ander willekeurling de lichten aan, en kwam er 'n olifant met 'n langen snuit, dacht u, toch niet, u heeft gloeiend abuis, geen olifant, maar 'n doodgewone kellner met een blad bier en limonade en soda whisky, gevolgd

En naast die millioenen werkloozen, staat een ander leger van millioenen, dat in genot en weelde zijn heiligste en edelste goederen verspeeld en vergooit.

't Is wel de wereld op den kop.

Ook tot hier is de genot- en weeldezucht, met geheel zijn nasleep van geestelijke ellenden, doorgedrongen. De geestelijke zon-eclipsen in ons maatschappelijk en huiselijk leven worden met den dag veelvuldiger. Velen schijnen het als een onaantastbaar recht te beschouwen, op de eerste plaats te leven en te werken, om te kunnen genieten. En dan eerst, wordt er gedacht aan de plichten die men tegenover zich zelf, zijn huisgezin en de maatschappij te vervullen heeft.

De wereld, en ook wij, moeten terug naar den eenvoud, tot de soberheid en zelfbeheersching, m. a. w. tot het Christendom, dat de beste en eenig deugdelijke teugel is tegen het teugelloos zich uitleven.

Slaagt de hedendaagsche maatschappij daarin niet, dan keeren wij terug tot het tijdperk van het Romeinsche verval met zijn „brood en spelen," en wat daarop volgde: de instorting der maatschappij.

Hoe wordt uit den maisstengel zijde?

E. L. K. Schmülling schrijft hierover in het K. W. van d. d. 30 Juni het volgende:

Onder dezen weinig ernstig klinkenden titel trok een kort bericht mijne aandacht, dal in het weekblad de „Deutsche landwirtschaftliche Presse" van 21 Mei, No. 21, voorkwam; het luidt vertaal aldus:

„De berichtgever der Hongaarsche „Landeshandwerkkammer" deelt ons mede: de geheele wereldpers reeds houdt zich bezig met de uitvinding van den Hongaarschen scheikundige, den Ing. *Béla Dormer*, Directeur van het chemisch laboratorium der Hongaarsche Staatsspoorwegen, uitvinding, waardoor uit den stengel van de maïs cellulose, kunstzijde, ja zelfs films vervaardigd kunnen worden. Voor de practische toepassing en exploitatie (Ausbeutung) daarvan is reeds eene Mij. met deelneming van Amerikaansche financieele „groote lui" tot een bedrag van meerdere millioenen dollars opgericht. Deze uitvinding heeft voor den landbouw enorme (ungeheure) beteekenis, omdat door de mogelijkheid van te geldemaking (verwertung) van den stengel, die vroeger slechts als brandstof en in geval van grooten voedselnood, voor de voedering gediend had, de voortbrenging van maïs eene zeer rendabele zal zijn. De stengel vormt nu niet slechts een zeer waardevolle grondstof, maar daarvan zoude, nadat volgens die uitvinding de cellulose er uit zoude zijn getrokken, een deel van het resteerende gedeelte een veevoeder van hooge waarde vormen. Men kan verwachten, dat de verbouwing van maïs, waarvan zich in Hongarije sinds 1921 de bebouwde uitgestrektheid met 450.000 „kadastral joch" vergroot heeft, eene verdere vergrooting zal ondergaan, waardoor wel eene prijsdaling van de vrucht zal plaats hebben, maar de Hongaarsche varkensfokkerij en mesterij rendabeler zal kunnen worden."

Aldus dit bericht, dat belangrijk genoeg werd geacht, niet alleen, om het ook ten onzent bekend te maken, maar ook om het in gedachten te houden, met het doel, om te controleeren, wat er van waar is en vooral en zoo ja, wat er uit worden en groeien zal. De bron is als eene alleszins ernstige aan te merken: het weekblad wordt uitgegeven door den alom bekenden uitgever voor land-, boschbouw, veeteelt, e. d. Paul Parey in Berlijn.

Daar ik tot dusverre nog niet van deze uitvinding had vernomen, meende ik er goed aan te doen, haar bekend te maken, en mocht dit reeds elders in Nederland zijn geschied, dan moet hare vermelding in het Kol. Weekblad, om de groote beteekenis dezer taak, toch niet overbodig heeten. Maïs is na rijst het voornaamste landbouwgewas van Java en Madoera en, wordt ook in de buitengewesten aangeplant. Evenals de cocosbolster is ook de maïsstengel als vrijwel waardelooze en nuttelooze afvalstof in overgroote hoeveelheden jaar in jaar uit beschikbaar en het behoeft geen betoog, wat vooruitzichten zich voor de maïsplantende bevolking zouden kunnen openen, indien deze uitvinding ook voor Java in practische toepassing zoude kunnen worden gebracht en zulks eenigszins op het voetspoor en in navolging van de rijststrooi die in de befaamde papierfabriek tot Padalarang sinds 5 jaren zoo goed tot papier blijkt te kunnen worden verwerkt; bevreemdend is alleen, dat het bij deze ééne fabriek gebleven is en zij voor Java geen navolging heeft gevonden: wellicht is de reden daarvan, dat het vervaardigde papier wel in Java kan mededingen met het ingevoerde, maar zulks niet of nog niet kan doen bij den uitvoer. Voorts vergete men niet, dat het rijststroo niet is een volstrekt en daardoor waardeloos afvalproduct, maar dat dit ook als ligstroo en veevoeder wordt gebezigd en ook nog op het veld goede diensten kan bewijzen voor verbetering van den bodem na onderploeging of verbranding; hij is dus veel waardevoller dan de cocosbolster of de maïsstengel en daardoor is de opkoopprijs van het rijststroo allicht hooger dan van deze twee.

Maar mocht blijken, dat inderdaad cellulose (waaruit o. a. en vooral papier wordt vervaardigd) en kunstzijde voor een lageren eindprijs uit den maïsstengel kon worden verkregen, dan zou de beteekenis daarvan zeer verstrekkend, ja men kan wel zeggen onoverzienbaar zijn; dat is dus ongeveer hetzelfde, wat ook voor den cocosvezel geldt. Zal n.l. de cocosvezel te zijner tijd in eenige dozijnen fabrieken machinaal worden versponnen, c.q. voor een deel geweven, dan beteekent zulks niet minder, dan dat er naast de katoen, wol en jute een vierde massavezel zijn intrede in de textielwereld zoude hebben gedaan. Iets soortgelijks meen ik ook te moeten verwachten van den maïsstengel, want ook hierbij heeft men met wel fantastisch te noemen hoeveelheden aan grondstoffen te doen en dat wordt eerst ten volle duidelijk, als men denkt aan de wereldproductie van maïs; daaraan nemen de Vereenigde Staten deel met ongeveer 70 %. Als concreet-indrukwekkende bevestiging hiervan herinner ik mij nog heel goed de afdeeling „maïs" in het reusachtige Agricultural Building der Wereldtentoonstelling van St. Louis in 1904; deze indruk werd voldoende bevestigd in en zeer versterkt op de reis van St. Louis naar Chicago, dat er ± 800 K. M. noordelijk van ligt; langs deze lijn zijn enkele halten en stopplaatsen gelegen met uitgestrekte pakhuizen voor de opschuring der maïskolven, met bijbehoorende verwerkingsmachines. Over tientallen kilometers reist men als het ware door een zee van maïs; tot aan den gezichtseinder toe is er niets anders te zien dan maïsaanplant van verschillende leeftijden en groeihoogten. Het kan dus niet verwonderen, dat Amerikaansche kapitaalkrachtige personen aan deze uitvinding aandacht zouden hebben geschonken. Wat zij voor de reeds bestaande veel omvattende cellulose-, papier- en kunstzijde-industrie zouden gaan beteekenen, moet afgewacht worden.

Bekendmaking.

De Administrateur van financiën maakt hierbij bekend, dat de brandkastzegels voorzien zijn van een opdruk *„frankeerzegel"* en met overdruk 3 cent, 10 cent, 12½, 15 cent, 25 cent, 30 cent en 50 cent, op 3 October e. k. in gebruik zullen worden gesteld en slechts ten postkantore op CURAÇAO verkrijgbaar zullen zijn.

In verband met de geringe oplaag, zal slechts een beperkt aantal complete series aan het loket worden verkocht en de rest gereserveerd worden voor gegadigden op Curaçao en in het buitenland, die voor de door hen verlangde hoeveelheid *schriftelijke* aanvragen moeten indienen aan den Postdirecteur, welke aanvragen uiterlijk op 2 October moeten zijn ontvangen.

De toewijzing zal op 3 October e.k. plaats hebben. Deze zal wanneer het totaal der aanvragen de gereserveerde hoeveelheid mocht overschrijden, ponds-ponds gewijze geschieden, met dien verstande echter dat zoo mogelijk ieder aanvrager minstens één stel ontvangen zal.

Gegadigden in het buitenland zijn verplicht hun aanvragen vergezeld te doen gaan van een remise ter waarde van de aangevraagde zegels en van de verzendingskosten. Gegadigden in Nederland kunnen het bedrag storten bij het Departement van Koloniën en zullen het bewijs der storting bij hunne aanvragen moeten voegen.

Gegadigden op Curaçao moeten bij de indiening van hunne aanvragen of het bedrag daarvan deponeeren bij den Postdirecteur of ten genoege van dien ambtenaar zekerheid stellen tot dat bedrag.

Gegadigden op de eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin, St. Eustatius en Saba kunnen het bedrag van hunne aanvragen bij den Chef van het postkantoor ter plaatse storten en zullen het bewijs der storting bij hunne aanvragen moeten voegen.

De opzending van de toegewezen hoeveelheid aan gegadigden in het buitenland zal geschieden per aangeteekende brief, terwijl het eventueel door hen te veel geremitteerd bedrag tegelijkertijd zal worden teruggezonden. De bedragen door gegadigden in Nederland bij het Departement van Koloniën te veel gestort, zullen door dat Departement aan hen worden gerestitueerd.

Aan het loket zal aan denzelfden persoon op denzelfden dag niet meer dan 3 series worden verkocht.

Curaçao, den 4 Augustus 1927.

De Administrateur van financiën,

J. G. STATIUS MULLER.

Posterijen.

De Postdirecteur brengt hierbij naar aanleiding van bovenstaande bekendmaking van den heer Administrateur van financiën ter kennis van belanghebbenden, dat alle bij hem gedane aanvragen voor brandkastzegels, alsnog voor den 2n October a.s. SCHRIFTELIJK moeten worden bevestigd, onder toezending van het bedrag der aanvragen of c.q. onder aanbieding van zekerheid.

Curaçao, 4 Augustus 1927.

TH. KRAFFT. 3—1

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS.

Zilveren Professiefeest van de Eerw. Zusters Octavie, Zachea en Monica.

Op Vrijdag 12 Augustus a. s. zullen in het Hospitaal St. Elizabeth de Eerw. Zusters OCTAVIE, ZACHEA en MONICA, haar zilveren Professiefeest vieren.

Als een glas water in Gods naam gegeven zelfs zijn loon niet missen zal, hoe rijk aan verdiensten moet dan niet het leven zijn dezer drie Jubilaressen, die reeds 25 jaar zich met onverflauwden ijver en steeds groeiende liefde zich geheel en al gewijd hebben aan het edele, verheven werk de christelijke naastenliefde. Met welk een jubel en dankbaarheid mogen zij dan ook dien grooten dag herdenken, dat zij, nu vijf en twintig jaar geleden, zich geheel aan God gegeven hebben om te gaan waar Hij ze zond, en zich te wijden aan het werk, dat de gehoorzaamheid van ze vroeg. Lange jaren zijn zij hier in de Missie werkzaam geweest, afwisselend in de verschillende gestichten: het Hospitaal, Montecristi, Zaquito, — overal met dezelfde liefde en geest van opoffering, die het kenmerk is van de ware Liefdezusters.

Haar loon moge groot zijn hiernamaals; maar moge God ook hier zijn Bruiden nog vele jaren sparen voor haar zoo verheven en verdienstvol werk.

Onze hartelijkste gelukwenschen aan de drie Eerw. Jubilaressen en aan de Eerw. Moeder en Zusters van het Hospitaal St. Elizabeth.

Goede Reis.

Naar wij vernemen, zal de Heer R. J. BEAUJON JR. Gezaghebber van de Bovenwindsche eilanden, reeds sinds eenigen tijd hier als assistent van den Dir. van Openbare Werken werkzaam, dezer dagen naar Holland vertrekken, waarschijnlijk per S.S. *Stuyvesant* op Donderdag a.s.

Reeds tijdens het verblijf van Ir. J. VERSLUIS op dit eiland, werd, naar verluidt, de Heer R. J. BEAUJON JR. door Z. E. Gouverneur BRANTJES als chef van de distillatie-inrichting en waterleiding voorgedragen. In verband hiermede zal de Heer Beaujon gedurende eenige maanden een studie-reis in Europa maken, om zich van een en ander nader op de hoogte te stellen.

De Heer H. J. Ansingh.

Naar wij uit goede bron vernomen hebben, zal de Heer H. J. ANSINGH, Directeur der C. P. I. M. alhier, 15 September a.s. Curaçao voor goed verlaten. De Heer ANSINGH zal vervangen worden door den Heer VAN DER STOK, manager van de petroleum raffinaderij te Balikpapan (Borneo), die hier in September verwacht wordt.

Nieuwe Doktoren.

Naar wij vernemen is de Heer Dr. R. J. ARENDS, dokter op Bonaire, benoemd tot Gouvernementsgeneeskundige voor de Benedendistricten alhier, terwijl Dr. POLAK benoemd is tot Gouvernementsgeneeskundige op Bonaire.

door een half dozijn dito-beladen collega's.

Een, twee, drie, telde dirigent Driebergen, en 't bekende „Dichter und Bauer" ruischte door de zaal, welk met brio uitgevoerd nummer, hevig beapplaudisseerd werd, wat ten volle verdiend was.

Weer plofte nu de duisternis in. Hoog in boortoren spuitende oliebron, ontlokte 'n zucht van bewondering, spontaan maskeerde ik 't gloeiende puntje van m'n nobele sigaar.

En toen..... ja, hoor 'ns m'n vriendelijke lezers, als ik alles moest gaan vertellen wat ik dien avond gezien heb, dan had ik minstens geheel de Amigoe plus 'n bijblad noodig, en dat gaat natuurlijk niet.

Daarom 't verdere interessante U in gecondenseerde pastille-vorm aangeboden, op 'n gelakt presenteerblaadje met 'n kleurig gebatikt servetje.

De wonderen der techniek kregen we nu te savoureeren.

Reusachtige gebouwen met stampende machines en rondgierende vliegwielen, distilleer-kolven, motoren en condensatoren, dynamo's, turbines, en pompinstallaties, in aanbouw zijnde en kant en klare petroleumtanks, blik- en drums- en kaarsenfabrieken, expeditieafdeelingen, transport te water per steamer en zeiler, te land per zwaar puffende onafzienbaar-lange tanktreinen.

En nog meer, Jan Paul?

Nog meer? great Scott, nog geen honderdste, heb ik u verteld van die voor mijn opgetogen blikken voorbij schuivende wonderwereld.

Daar had je o. a. ook 'n transport spiraal-glijbaan voor blikken petroleum en gasoline naar kaairand, waar petroleumsteamer gemeerd lag. 't Verwonderde me eigenlijk, dat geen enkel Javaansch jochie 'n stow-away mee omlaag spiraalde; daar kunnen de Rotterdamsche straatbengels 'n lesje aan nemen.

Die Oost-Indische typen stegen vooral in.

Kan 't niet helpen, maar in onze tegenvoeters, de Aziaten, vind ik heel wat terug, van onze uit Afrika geïmporteerde menschen van de couleur.

Zulks viel me vooral op bij 't kleurig betaaldag-tooneeltje, bij forschen kerel met kauwende karbouw en verlegen lachende meisjes. Diezelfde embouchure, en pomme de terre-neus, precies 't zelfde laagbehaarde voorhoofd en dikgekruide lippen, alleen de oogen doen anders aan, gaan meer naar 't Chineesche.

Dat ook voor zieken uitstekend wordt gezorgd, bleek uit 't up to date hospitaal.

Keek schuin naar m'n linkerbuurman Dr. Boogaart, die glunderde toen ie moderne operatiekamer, en witgejaste dokter, hem bekend, in 't vizier kreeg.

Toen luchtig tropisch kerkje op 't doek verscheen, glunderde ik. Dat ik graag 'n Dominikaan in 't wit habijt bij open gothieke kerkdeur had zien staan, moet u me heusch niet kwalijk nemen; die onzen Isla-kapelaan, Pater Koenen, kennen, zullen me begrijpen.

En dan die schilderachtige bungalow's van de employés, en de keurige frissche huisjes van de inlandsche kleine luijden en die prachtwegen waarover 't 'n genot moet zijn te nashen of te buicken, 't was allemaal 'n lust voor de oogen.

Curaçao kan nog heel wat van deez' film leeren, die sloot met levensgroot portret van Sir Deterdink.

Als Deterdink er niet geweest was, dan was nu A. D. 1927, geheel „Asiento" nog je reinste rimboe, mondi, wildernis.

't Was goed half twaalf, toen, onder 't inzetten van 'n vroolijke marsch de olifant kwam.

Dankbaar geshakehand met Directeur Ansingh, die zei 't aangenaam te vinden dat we gekomen waren en ons geamuseerd hadden, en toen en route naar San Willibrordo, waar ik 12.17 A. M. binnenwielde, en spoedig, zonder 't stereotiepe glaasje water, achter m'n klamboe verdween.

* * *

Nog iets.

Amigoe uitte indertijd de wensch, dat de groot-movie-mogol Mullens, nu toch ook 'ns ons Curaçaosch grootbedrijf zou komen filmen.

Daar weet ik toevallig, door kennismaking van den heer van Alsem, Mullen's film-opirateur die a/b van H. M. „Sumatra" was, meer van.

Dit jaar, vertelde ie me, zou ie terugkomen, om geheel de Hollandsche West — Suriname, A. B. C. — en Bovenwindsche eilanden — te filmen.

Mag ik hier nog 'ns eventjes vertellen, wat voor 'n sympathieke type de heer van Alsem is?

Ten eerste, is ie 'n hypergezonde slaper.

In Philippopel, waar de hollandsche Oost-Indië-vliegers met panne waren neergestreken, was hij er natuurlijk ook dadelijk weer bij met z'n filmkastje.

Moest s'morgens om 6 uur gewekt worden, en ie werd geklopt door een, door twee, door drie mannetjes, tot dat ten laatste geheel 't hotelpersoneel op z'n kamerdeur stond te bombardeeren,

Ten einde raad, is toen een der vliegeniers door z'n raam geklommen, en na lang schreeuwen en schudden....'n reuze-geeuw en en hoogst flegmatiek: maar waarom heb je dan niet eventjes geklopt?

Dat is een, en numero twee is, dat ie 'n door en door onvervaarde dapperling is, wat ik bewijzen zal.

In Shanhay op kuier met z'n filmtoestel, zag ie 'n paar vervuilde Chineezen in 'n vervuild kotje aan 't maffen op 'n Amerikaansche vlag.

Hij zei niets, maar wachtte z'n kans af.

En niet zoodra hadden de staartmannetjes 'n voet buiten dat kot gezet, of hij er in, star and stripes in z'n film-étui gemoffeld, en er mee van door naar den bevelvoerenden admiraal van 't Amerikaansch eskader, die „that brave Dutch boy" wel om den hals had willen vliegen uit pure dankbaarheid.

'n Paar dagen later beent ie weer met z'n filmtoestel door Shanghay's rumoerige oproerige straten. Schuin achter 'm barst 'n granaat en scheurt 'n Chineesch meisje 't halve been van 't teere soepele lichaampje.

Passeerende auto wil er vandoor snijden.

Stop, buldert van Alsem.

Neen, schudt de Chineesche chauffeur.

Dat denk je maar, en in no-time heeft van Alsem den recalcitranten chauffeur over de straatsteenen gekeild, springt met de jammerende kleine in z'n armen achter 't stuurwiel, en race 't met 'n 60 K.M-vaartje naar 't hospitaal.

Heb ik geen gelijk, 'm 'n dapperen kerel te noemen?

En nog iets, weer in 'n heel andere lijn.

Tot succes van dat genotvol avondje in club Aciento heeft zeker 't élitecorps van Ir. Driebergen 'n groot deel bijgedragen, de sappig-getoonde reuzegramaphoon niet te nagesproken.

Muziekale ingenieur, toe geef nu Zondags'avonds ook 'ns 'n niet al te klassiek concert op 't Brionplein.

Publieke muziekuitvoeringen van Volksbond en Scherpenheuvel, zijn, helaas, nu zoo goed als van de baan, want *gratis* concert geven, en dan nog 't electrisch-muziektent-licht te moeten betalen, is toch te dol om los te loopen, en daarenboven voor hen 'n financieele strop.

Welk bezwaar immers heelemaal niet telt voor de meer gefortuneerde musicale Isla-amateurs.

Maar, Jan Paul, speelt je phantasie je hier niet ietwat booze parten, dat kan toch niet.

Wat kan niet? Bedoelt u, 't indienen van de bill voor 't electrisch licht?

Wel, 't spijt me, maar dat is toch absoluut zeker.

Dat zoo iets alleen op Curaçao gebeuren kan, ben ik gloeiend met u eens.

Curaçao is nog steeds het land der onbegrensde mogelijkheden.

Zal maar uitscheiden, want anders ga ik weer te ver.

Die pen van mij kan soms zoo akelig raar doen.

Never mind! Sans rancune!

JAN PAUL.

San Willibrordo

Aug. 1 | 27.

Verkoopkoersen der Banken op Curaçao voor Buitenlandsche Wissels.

(Opgegeven door de Hollandsche Bank voor West-Indië.)

	29/7	30/7	1/8	2/8	3/8	4/8
Noord-Amerika	2.48⅛	2.48⅛	2.48½	2.48½	2.48⅛	2.48½
België	35.72	35.72	35.72	35.72	35.75	35.72
Duitschland	—.60	—.60	—.60	0.60	0.60	0.60
Engeland	12.11	12.11	12.11	12.11	12.11	12.12
Frankrijk	9.96	9.96	9.96	9.96	9.96	9.97
Italië	13.71	13.74	13.74	13.74	13.74	13.74
Nederland	99.75	99.75	99.75	99.75	99.75	99.75
Spanje	42.78	42.80	42.80	42.78	42.76	42.68
Venezuela-Caracas	48.05	48.—	48.—	48.—	48.—	48.—
Maracaibo	48.30	48.25	48.25	48.25	48.25	48.25
Zwitserland	48.51	48.51	48.51	48.51	48.51	48.56

Apostolaat ter Zee.

Woensdag, 10 Augustus a. s. s'avonds ten 8 uur zal het *„Apostolaat ter Zee"* afd. Curaçao, zijn eerste plechtige jaarvergadering vieren in de zaal van den C. R. K. Volksbond, Kerkplein Otrabanda, voor leden, begunstigers en genoodigden.

Het Muziekkorps „Excelsior" van den C. R. K. Volksbond zal deze vergadering opluisteren, terwijl onder de leiding van den Heer M. Lasten, en begeleid door Prof. J. Palm een mannenkoor enkele hollandsche liederen zal uitvoeren.

De Voorzitter L. Veltman zal het eerste jaarverslag van deze nog jeugdige vereeniging voorlezen, terwijl een bekend propagandist voor dit schoone werk, de feestrede zal houden.

De vereeniging, of broederschap van het *„Apostolaat ter Zee"*, is internationaal, en heeft zijn hoofdzetel te Glasgow. Bij Breve van 17 April 1922 is het werk door Z. H. Paus Pius XI goedgekeurd en gezegend, terwijl de afdeeling Curaçao op 4 April 1926 door onzen Apostolisch Vicaris, Z D. H. Mgr. VUYLSTEKE, is goedgekeurd.

De vereeniging mag zich verheugen groot op gaan Z. E. Kardinaal VAN ROSSUM tot haar bijzonderen Beschermheer te hebben, die het schoone werk ten zeerste heeft aanbevolen.

Het doel der vereeniging is, het geestelijk welzijn der zeelieden op alle wijzen te bevorderen, vooral door het verschaffen van goede lectuur aan boord der schepen, en door het steunen en oprichten van R. K. Zeemanshuizen in de diverse havenplaatsen.

Wij hopen dat Woensdagavond de zaal van den C. R. K. V. zal volloopen van belangstellenden in dit goede en schoone werk, en dat velen, die tot heden nog geen lid zijn van het Apostolaat, hun naam als lid zullen opgeven.

Steunt 't goede werk !

Gerechtshof.

Juan de D. S. de Venezolaansche arbeider, die in de 1ste helft van Juni l. l. op Rooi Canarie zijn landgenoot, den arbeider L. F. met een mes doodgestoken heeft, is Woensdag 3 Augustus l. l. veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf met openbare tewerkstelling.

George-Town.

Deze schoener vertrekt a. s. Woensdag naar de Bovenwindsche eilanden.

Collecte-stormramp.

Het Bestuur van het Algemeen Nederlandsch Verbond, Groep Ned. Ant. heeft er zich voor gespannen, gelden in te zamelen voor de slachtoffers van den laatsten stormramp in Holland, waardoor een groot aantal inwoners van hune have en goed beroofd zijn, terwijl vele anderen aanzienlijke schade geleden hebben. Op ons, die leven onder dezelfde Koninginne en dezelfde Vlag, rust toch zeker de plicht, in zoover in ons vermogen is, mee te helpen aan de leniging van den nood. Nood is er, en er wordt geleden, door de menschen die in één oogenblik de vruchten van God weet, hoeveel jaren zwaren arbeid zagen vernield. Het is zoet te kunnen denken dat ook wij tot de leniging van dien nood hebben bijdragen.

De milde lezer van ons blad, die voor dit doel het zijne wil bijdragen, gelieve de strook, onder op deze bladzijde van ons Blad, uit te knippen en ingevuld met bedrag en naam op te zenden aan den „Secretaris-Penning-meester van het Alg. Ned. Verb. Groep Ned. Antillen. God loone U!

Refrigerating Co.

Naar wij vernemen heeft de heer DAVID I. CARDOZE Mz van Z. E. den Gouverneur a.i. verlof gekregen tot de oprichting van een koelhuis op het Rif, waar dagelijks in ijs geconserveerd vleesch, gevogelte, visch, groenten en vruchten zullen te krijgen zijn.

De plannen van deze allermodernste inrichting zijn reeds klaar, zoodat men kan verwachten dat spoedig met de uitvoering ervan een aanvang zal gemaakt worden. Tijdens zijn verblijf in Amerika heeft de Heer Cardoze een nauwkeurige studie gemaakt van dergelijke inrichtingen, en de plannen ervan ontworpen.

Het nieuwe theater.

Naar wij vernemen, heeft de Christianni & Nielsen's Betonmaatschappij den bouw van een nieuw theater aangenomen voor den prijs van f. 93'000.

Mgr. Niewindt-stichting.

Het actief bestuur van gemelde stichting, afd. Pietermaai, heeft in het eerste jaar van zijn oprichting de som van f 1617.40 aan het hoofdbestuur afgedragen. Bravo!

Het S. S. Baralt.

Verleden week is het stoomschip *„Baralt"* dat geruimen tijd reeds hier de vaart op Maracaibo heeft waargenomen, naar Colon vertrokken, om een geregelde vaart te openen tusschen Colon en Guayaquil.

In dank ontvangen

het verslag over 1926 van de „Nederlandsch Indische Gas Maatschappij."

Regen.

Na enkele dagen van 'n ontzettende hitte kwam 't eindelijk in den nacht van Donderdag op Vrijdag los. Tegen half twee stak er plotseling 'n zware wind op, gelijkend op den uitlooper van een in de buurt heerschenden storm of orkaan. Deze wind werd spoedig gevolgd door een malsche regenbui, die ofschoon niet van langen duur, de atmosfeer toch 'n weinig verfrischte.

De regenmeter van 't St. Thomascollege wees gisteren morgen 17.3 mM.

Groep Nederlandsche Antillen van het ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND.

Buitengewone algemeene vergadering van de leden dezer Groep, te houden op Dinsdag, den 9n. Augustus 1927, des avonds te acht uur, in de vergaderzaal van den Kolonialen Raad.

Agenda.

1. Enkele mededeelingen van het Bestuur.

2. Verkiezing van een bestuurslid, ter voorziening in de vacature ontstaan door ontslagname wegens vertrek van den Heer Ds. G. J. Eybers.

Als candidaten voor bestuurslid worden voorgesteld de Heeren H. J. Cohen Henriquez en Dr. H. Polvliet. De stemgerechtigde leden kunnen eenwel buiten deze lijst om hun stem uitbrengen.

3. Rondvraag.

4. te **9 uur:**

Lezing *over* **„De Electriciteit in de Huishouding"**, *tot het houden waarvan de Heer Ir. F. Meyer zich welwillend bereid heeft verklaard.*

Tot deze lezing worden ook nietleden en Dames toegelaten.

Curaçao, den 1n. Augustus 1927.

Het Groepsbestuur.

Bekendmaking.

De ondergeteekende maakt hierbij bekend, dat de Van den Brandhofbrug, liggende over het Waaigat alhier, tot nadere aankondiging, voor het verkeer met motorrijtuigen en andere vervoermiddelen, met uitzondering van handkarren en rijwielen, afgesloten is.

Curaçao, den 25n Juli 1927.

De wnd. Procureur-Generaal,

C. S. GORSIRA. 2—3

Officieele Berichten.

De tijdelijk agent van politie 2de klasse op Bonaire C. Hart is uit 's Lands dienst ontslagen.

Martinus Margaritha is benoemd tot boschwachter 2de klasse op Bonaire.

George Schönherr is benoemd tot tijdelijk bode van den Gezaghebber van Aruba.

Aan den tijdelijk agent van politie 2de klasse alhier J. A. Hudson is, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De Adjunct-commies R. D. de S. Arends is bevorderd tot commies en de klerken H. Oduber op Aruba en C. C. G. Philipszoon op St. Martin zijn bevorderd tot adjunct-commies.

M. J. D. Seymonson en L. M. H. N. Saffen zijn benoemd tot tijdelijke agenten van politie 2de klasse alhier.

Aan den kommies der belastingen E. V. Garcia is, op zijn verzoek, eervol ontslag als deurwaarder der belastingen op Curaçao verleend.

P. Singer is benoemd tot tijdelijk agent van politie 2de klasse alhier.

Aan den heer Mr. A. W. J. M. Desertine is, wegens vertrek van het eiland, eervol ontslag verleend als lid van de Bioscoopcommissie alhier en de heer H. J. A. Schroeder is als zoodanig benoemd.

De gouvernements-geneeskundige C. J. Polak, thans belast met de armenpraktijk in het 3de district van Curaçao, is overgeplaatst naar Bonaire en belast met de armenpraktijk op laatstgenoemd eiland en de gouvernements-geneeskundige J. R. Arends, thans belast met de armenpratijk op Bonaire, is overgeplaatst naar Curaçao en belast met de armenpraktijk in het 3de district alhier.

De schrijvers A. J. van Werkhoven en J. M. Pietersz zijn bevorderd tot klerk.

Een kloeke onderneming.

Naar wij van het Hoofdagentschap van de K. N. S. M. vernemen, zal de heer K. J. Kuperus te Engelum bij Leeuwarden, fokker en exporteur van Friesch stamboekvee met het nieuwe KNSM-ss. „BOSKOOP" (zusterschip van de „BAARN"), dat hier omstreeks 26 dezer verwacht wordt, naar Valparaiso vertrekken. Met genoemd schip wordt een 50-tal eerste klas stuks fokvee verscheept, bestemd voor Santiago de Chile.

De Heer Kuperus stelt zich voor in de verschillende aanloophavens van de „Boskoop" een soort tentoonstelling te houden, hetwelk voor gegadigden een goede zich niet dikwijls voordoende gelegenheid is het vee te bekijken.

De nieuwe ambulance.

De nieuwe ambulance, waarvoor kort geleden Z. E. de wnd. Gouverneur bij schrijven aan den Kolonialen Raad, een krediet heeft aangevraagd, is reeds aangekomen.

Geslaagd.

Volgens telegraphisch ontvangen bericht heeft onze landgenoot, de Heer CORNELIS SPROCKEL met goed gevolg examen middelbaar Engelsch afgelegd, en is Mej. BRUNETTE PRINCE geslaagd voor de hoofdakte.

Onze gelukwenschen aan beide gediplomeerden en hunne resp. families.

OPROEP TOT LENIGING VAN DEN NOOD VEROORZAAKT DOOR DEN STORM IN NEDERLAND.

Groep Nederlandsche Antillen van het ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND.

Het Bestuur der Groep stelt zich beschikbaar om giften in ontvangst te nemen en op te zenden ten behoeve van de noodlijdenden in den Achterhoek (Gelderland) en omstreken, in Nederland.

Millioenen aan schade!
Velen zijn dakloos gebleven!
Wie spoedig helpt, helpt dubbel!

U wordt beleefd verzocht, het bijgaand briefje in te vullen vóór den 15n. der volgende maand te zenden aan den *Secretaris-Penningmeester* der Groep.

Over het bedrag zal dan per kwitantie worden beschikt

Curaçao, Juli 1927.

(Gelieve hierlangs uit te knippen)

Ondergeteekende is bereid voor de noodlijdenden in den Achterhoek (Gelderland) en omstreken, eene som van f........ ( ) bij te dragen.

Curaçao, den
(naamteekening)

A. u. b. duidelijk in te vullen:

Naam ....

Adres ....

BUITENLAND.

Russische Toestanden.

In de *Standaard* werden een reeks artikelen gepubliceerd over de toestanden in Sovjet-Rusland, die een nieuw getuigenis geven van de misrie waarin de bevolking — en in 't bizonder ook de arbeiders, die dan heeten de dictatuur uit te oefenen — onder het tegenwoordig regime verkeeren.

Omtrent de loonen en de woningtoestanden in den communistischen heilstaat deelt het blad 't volgende mee:

„De bevoorrechte arbeiders, die er in geslaagd zijn een betrekking te krijgen, moeten in Sovjet-Rusland onder bijzonder pijnlijke verhoudingen leven. Zij moeten bestaan van een belachelijk loon, leven in verschrikkelijke woningen, en dat zonder zich behoorlijk te kunnen kleeden of ook maar eenigermate voldoende gevoed te worden. Het povere loon wordt dikwijls niet in contanten betaald. Weliswaar zijn de loonen in verhouding tot die van 1922 aanmerkelijk verbeterd, doch in den tijd van de communistische glorie moesten volgens de arbeidsstatistiek de arbeiders, om niet van honger te sterven, om aalmoezen vragen, van hun bezittingen verkoopen of wat nog erger was, stelen. De nieuwe politiek (met dezen, reeds vroeger gebruikten term wordt gedoeld op de periode, waarin het Bolsjewisme noodgedwongen een paar schreden terug naar en eenige concessies moest doen aan het gehate kapitalistische stelsel) heeft de loonen moeten opvoeren, opdat de fabrieken aangezet konden worden, maar de stijging is nog geheel onvoldoende.

„Nu ageeren de werkgevers en leiders der Staatsbedrijven reeds sedert de tweede helft van 1923 tegen de onafwijsbare verhooging van het loonpeil. Sedert Maart 1924 is de positie van arbeiders en beambten weer opnieuw verslechterd. En terwijl de prijzen der levensmiddelen en der noodzakelijkste levensbehoeften stijgen, zelfs na de monetaire hervorming, daalt het loon der arbeiders. Het bereikte niet meer het peil van vóór de revolutie. En als men nu bedenkt, dat die gansche revolutie gemaakt is in naam van den arbeider; dat zóóveel offers voor haar gebracht zijn; dat het land geruïneerd is door de ontplooiing der proletarische macht; wanneer men verder overweegt, dat die macht onbekwaam is, om den arbeider zelfs ook maar het ellendige loon ten volle uit te betalen, wat wel geschiedde onder het kapitaalkrachtige régime van het oude Rusland, — dan kan men de conclusie trekken, dat de Sovjet-politiek een volledige mislukking is.

„Den omvang van die mislukking kan men te beter overzien in het licht van de vergelijking der loonen met die van andere landen. Als men de berekening der loonen op de waarde van den gouden roebel van vóór den oorlog baseert, krijgt men deze verhouding: in Engeland verdient de arbeider gemiddeld 11 roebel 30 kopeken per week; in de Ver. Staten 32 roebel per week, de Russische arbeider 22 roebel per maand. Tot aan de revolutie bestond het geheele inkomen van den arbeider in Rusland in zijn loon, dat van zijn algemeen budget 93, 95, 99 of soms zelf 100 pct. uitmaakte. Thans is dat percentage rechts 78 pct. en het is ontoereikend, om zijn gezin te onderhouden.

„Niettemin is de positie van den handwerker goed, in vergelijking met die van den hoofdwerker. In Petersburg maakte een professor maandelijks 40 tot 42 roebel, een privaatdocent 28 tot 32 roebel, een assistent 22½ roebel (normale waarde van den roebel f. 1.90). In de provincie is het peil nog lager en vooral de levensverhoudingen overtreffen daar alle voorstelling. De scholen zijn er gevestigd in keeten of barakken, die op weg zijn naar invallen; de onderwijzers zijn gedwongen de boeren om onderdak voor den nacht te vragen, omdat somtijds wordt hun in 3 maanden geen salaris uitgekeerd. Zij worden slechts voor de zeven maanden van het wintersemester aangenomen: voor de rest van het jaar zijn zij tot werkeloosheid gedoemd.

„Een der grootste ellenden van den Russischen arbeider bestaat in de woningtoestanden. Volgens de Sovjetwetten heeft een volwassene recht op minstens 16 Arschin oppervlakte. In de werkelijkheid vindt men te Moskou, 8.7, te Petersburg 15.7, te Twer 7.8., te Tula 7.3, te Jaroslaw 8.4 Arschin per persoon. Een in het begin van 1924 te Moskou ingestelde enquête heeft aangetoond, dat er gemiddeld 3 arbeiders per kamer en per bed wonen. Van de volwassenen slapen er 17 pct., van de kinderen 38 pct. op den grond. In 1925 is die toestand gelijk gebleven. Van het spoorwegpersoneel huizen 8000 gezinnen in wagons.

„Niet één bedrijf slaagt erin, den arbeiders hun volle loon uit te betalen. Met die uitbetalingen zijn allen achterop, sommige twee weken, anderen een maand. Met andere woorden: de arbeiders geven den Staatsondernemingen crediet. In Sovjet-Rusland is het dus niet de industrie, die de arbeiders onderhoudt, doch dezen geven haar hun arbeid op crediet, zij onderhouden haar en maken haar het bestaan mogelijk. In alle „kapitalistische" bedrijven ontvangt de arbeider zijn loon des Zaterdags. Daarentegen wacht hij onder het proletarisch régime soms 3 maanden op zijn loon. Intusschen wordt hij in „bons" uitbetaald, welke hij bij de cooperatie van zijn onderneming inruilt tegen natura. Maar dikwijls beschikt zulk een cooperatie zelf niet over de meest noodzakelijke artikelen."

Ook met het verzekeringswezen is het treurig gesteld. De schoone beloften, op dit gebied gedaan, werden evenmin verwezenlijkt. „Vooreerst was de administratie zelve gebrekkig. Dan hebben de Staatsondernemingen en de werkgevers systematisch de vermindering van hun verzekerings-bijdragen geeischt, hetgeen zij bereikt hebben. En ten slotte hebben zij die bijdragen niet uitgekeerd. Anderzijds heeft het onophoudelijk toenemen van het getal werkloozen in verhouding tot de vermindering der fondsen de uitkeering van met het loon evenredige bijdragen onmogelijk gemaakt.

Reeds in 1922 werden maatregelen genomen, om het aantal tot de werkloozenverzekering toegelaten arbeiders te verminderen. Die maatregelen hebben tot resultaat gehad, dat in 1922 slechts 16.3 pct. der bij de Arbeidsbeurs van Moskou ingeschreven werkloozen, 7.7 pct. in Petersburg, en 4 pct. in Charkow hun steungeld ontvingen. En desondanks konden de verzekeringskassen de bijdragen tot het peil van het arbeidsloon niet betalen. In Januari 1925 ontving slechts 23 pct. der werkloozen de uitkeering; in Mei 1926 16.9 pct. en in October 1926 25 pct."

Tot zoover de mededeelingen in de *Stand.*, en het alles behalve fleurige beeld dat zij geven van de tegenwoordige sociale verhoudingen.

Ongetwijfeld bestonden er ook vroeger wanverhoudingen in Rusland. Een modelland was het nooit. Maar het bolsjewisme heeft er, na de ellende van oorlog en revolutie, den toestand blijkbaar geheel ontredderd. En het is dan ook totaal onbegrijpelijk, dat, na al hetgeen daarvoor reeds werd meegedeeld, men dat land als een land van belofte aan andere volken durft voorstellen en speciaal den arbeiders als een toonbeeld aanprijst.

Onze arbeiders zouden — en terecht — van een Russisch sociaal regime al heel spoedig meer dan genoeg hebben, om van de politieke praktijken maar niet eens te spreken.

Het leven van den Spaanschen Koning.

De koning van Spanje is dezer dagen via Parijs naar Engeland op reis gegaan, waar hij eenige weken zal vertoeven, en dit is voor de buitenlandsche pers weer aanleiding geworden, om allerlei bizonderheden uit het leven van den koning op te halen. Met name wordt daarbij gewezen op den moed en de groote tegenwoordigheid van geest, welke den Spaanschen souverein kenmerken en hem zelfs onder de meest critieke omstandigheden zijn koelbloedigheid deden bewaren. Menig woord door hem in die omstandigheden gesproken, geeft daarvan getuigenis.

Die moed en tegenwoordigheid van geest had hij dan ook wel noodig, want op geen staatshoofd wellicht zijn zooveel aanslagen gedaan als op Alfonso XIII.

Hij was nog maar heel jong, — verhaalt de „Tel." — toen hij voor de eerste maal een officieel bezoek aan Parijs bracht. Na afloop van de gala-voorstelling in de Opera werd hij begroet met een paar bommen. President Loubet sprong onmiddellijk op in zijn rijtuig, in een opwelling, om zijn jongen gast te beschermen; maar Alfons trok hem heel zachtjes aan zijn jas, met de woorden; „Dat is heusch niets, meneer de president, het is maar een voetzoeker."

Dergelijke „voetzoekers" heeft de koning meer op zijn weg ontmoet, gaat het blad voort. Doch de schokkendste aanslag van alle was die op den dag van zijn kroning, toen zijn jeugdige gemalin rechtop stond in haar staatsierijtuig, het gewaad bevlekt met het bloed der slachtoffers.... Maar eenige uren na dit voorval, dat de koning als een „arbeidsongeval" bestempelde, liet hij een open rijtuig inspannen en maakte hij, met de koningin, stapvoets een rit door het razend-geestdriftige volk.

Een andermaal zou de koning een groote parade bijwonen. Er waren tribunes opgericht voor de toeschouwers; de heele stad maakte zich op om het schouwspel bij te wonen. De week tevoren werd de omgeving van den vorst door een stroom van anonyme brieven gewaarschuwd, dat er een samenzwering bestond en dat een aanslag op den koning zou plaats hebben. Met moeite kreeg men van Alfons gedaan, dat de parade een week werd uitgesteld. Maar toen de volgende week een nieuwe stortvloed van anonyme brieven den aanslag bleef aankondigen, verklaarde de koning: „De parade zal plaats hebben, alsof er niets gaande is; ik zal op het vastgestelde uur op de aangegeven plaats aanwezig zijn, maar aangezien ik niet wil, dat de leden van mijn hofhouding hun leven voor mij wagen, geef ik formeel bevel mij alleen te laten rijden, en ik verbied het ieder mij op korter afstand dan vijftig voet te volgen."

Het bevel werd opgevolgd. De koning reed alleen voort; de aanslag had plaats. Een man, de revolver in de vuist, rende toe op zijn paard en wilde het bij den teugel grijpen! Nog juist had de koning tijd zijn paard te laten steigeren; het dier kreeg den kogel in de borst.... en dat was alles.

Na den aanslag vroeg iemand den koning:

„Maar, Sire, het zal toch wel een ontzettende emotie voor u zijn geweest, toen die man daar plotseling tegenover u stond?"

„Die arme kerel," antwoordde de koning glimlachend. „Mijn emotie was veel minder hevig dan de zijne. Voor mij was het niet de eerste keer, maar ik kon heel goed zien, dat hij het nog nooit eerder bij de hand had gehad!"